

RAKOWSKI (BURAKOWSKI i in. 1986: ibid.). *Triplax collaris* troficznie związany jest z nieokreślonymi gatunkami grzybów nadrzewnych, które porastają martwe lipy i wiązy. W Puszczy Białowieskiej był również obserwowany na białych grzybach przypominających boczniki, rosnących na zwałonym pniu osiki (obserwacje własne – P. WĘGRZYNOWICZ). Przepoczwarczenie następuje późnym latem, w kolebce, tuż pod powierzchnią gleby, na którą schodzą, a właściwie swobodnie spadają larwy po skończonym rozwoju. Zimują postacie dorosłe, podobnie zresztą, jak i w przypadku innych *Erotylidae* występujących w Polsce. Stadia przedimagonalne nie zostały do tej pory opisane.

Paweł JAŁOSZYŃSKI, Poznań

Piotr WĘGRZYNOWICZ, Muz. i Inst. Zool. PAN, Warszawa

452. *Calosota aestivalis* CURTIS – nowy dla Polski gatunek bleskotki (Hymenoptera: Eupelmidae) wyhodowany z *Anthaxia manca* (L.) (Coleoptera: Buprestidae)

Calosota aestivalis CURTIS – the chalcid wasp (Hymenoptera: Eupelmidae) new to the fauna of Poland reared from *Anthaxia manca* (L.) (Coleoptera: Buprestidae)

KEY WORDS: *Calosota aestivalis*, Eupelmidae, *Anthaxia manca*, Buprestidae, fauna, host record, W Poland.

Parazytoidy z należącej do bleskoteł z rodziny Eupelmidae są w Polsce bardzo słabo poznane. Wykazano dotąd zaledwie 12 gatunków, podczas gdy w Czechach – 29 (ok. 760 w faunie światowej), z czego 3 należą do rodzaju *Calosota* CURTIS, 1836, wliczając niedawno odkrytego parazytoida *Agrilus salicis* FRIV. – *C. agrili* NIKOLSKAYA (WIŚNIEWSKI, MIŁKOWSKI 2005: Wiad. entomol., 24, 4: 250-251). Kolejnego przedstawiciela tego rodzaju – *Calosota aestivalis* CURTIS, 1836 [= *C. vernalis* auct., nec *C. vernalis* CURTIS, 1836] – znaleziono w zachodniej części Polski, w rezerwacie „Bielinek” nad Odrą:

– Pojezierze Pomorskie, rez. „Bielinek” (UTM: VU46), 3 VI 2001, leg. J. M. GUTOWSKI, między „Wąwozem Paklonowym” a „Doliną Borsuczą”, przy górnej krawędzi skarpy o wystawie południowo-zachodniej, stanowisko średnio nasłonecznione.

Materiał, w którym żerowały liczne larwy *Anthaxia manca* (L.) pobrano z dolnej części pni dwóch stojących, niedawno uschniętych wiązków *Ulmus minor* MILL. o średnicy 10 i 12 cm (GUTOWSKI 2006: Parki nar. Rez. Przyr., 25, 1: 31-64). Do hodowli zebrano ok. 4 mb. wałków wiązów, które umieszczono w dużych szklanych cylindrach. Hodowle znajdowały się w ogrzewanym pomieszczeniu, były sukcesywnie przeglądane, regulowano wilgotność i wybierano lęgące się owady. Wyhodowano łącznie 11 okazów *Calosota aestivalis*: 10 IX 2001 – 1 ex., 14 XI 2001 – 8 ex., 5 XII 2001 – 1 ex., 25 II 2002 – wydobyto 1 martwe imago. Z materiału wyhodowano także kilka gatunków chrząszczy (Coleoptera): *Ptilinus pectinicornis* (L.) (Anobiidae) (det. J. BOROWSKI), *Cis pseudolinearis* LOHSE (Ciidae) (det. D. KUBISZ), *Anaglyptus mysticus* (L.), *Clytus arietis* (L.) (Cerambycidae).

Calosota aestivalis nie był wcześniej notowany na terenie Polski, choć znany jest z krajów ościennych. Dotychczas jego występowanie stwierdzono w Europie i Azji Mniejszej na terenie następujących krajów: Chorwacja, Republika Czeska, Węgry, Izrael, Rosja (okręg kaliningradzki, Sankt Petersburg, okręg wołgogradzki), Słowacja, Hiszpania, Szwecja, Zjedno-

zione Królestwo (bez Irlandii Północnej) (por. <http://www.nhm.ac.uk/jdsml/research-curation/projects/chalcidoids>). Wśród znanych żywicieli wymieniane są rozwijające się pod korą i w drewnie chrząszcze z kilku rodzin: *Anobiidae* – *Hedobia* spp. i *Ptilinus* spp.; *Cerambycidae* – *Pogonocherus fasciculatus* (DE GEER) i *Tetrops praeustus* (L.); *Cleridae* – *Trichodes leucopsideus* (OLIV.); *Curculionidae* – *Pissodes* spp.; a przede wszystkim *Scolytinae* – m.in. *Tomiscus* spp., *Orthotomicus* spp., *Phloeosinus* spp., *Pityogenes* spp. i *Scolytus* spp. Jak dotąd brak było danych w piśmiennictwie o żywicielach *C. aestivalis* należących do rodziny bogatkowatych (*Buprestidae*).

Anthaxia manca – gatunek bardzo rzadki w Polsce, znany tylko z zachodniej części kraju – jest ponadto gospodarzem następujących parazytoidów z rzędu błonkoskrzydłych: *Dolichomitus terebrans* (RATZ.) (*Ichneumonidae*) (ŠEDIVÝ 1986: Acta ent. bohemoslov., **83**: 10-23), *Odontocolon geniculatus* (KR.) (*Ichneumonidae*) (SCHAEFER 1949: Les Buprestides de France. Misc. Entomol., Suppl., Paris. 511 ss.), *Xorides gracilicornis* GRAV., *X. praecatorius* FABR. (*Ichneumonidae*), *Doryctes heydenii* REINH., *D. leucogaster* NS., *Monolexis foersteri* MARSH., *Helcon tardator* NS. (*Braconidae*) (ČAPEK i in. 1982: Entomolog. Probl., **17**: 325-371).

Bogdan WIŚNIEWSKI, Ojcowski PN, Ojców
Jerzy M. GUTOWSKI, IBL, Białowieża

453. Nowe stanowisko *Anaspis costai* (EMERY, 1876) (*Coleoptera: Scraptiidae*) w Polsce

A new locality of *Anaspis costai* (EMERY, 1876) (*Coleoptera: Scraptiidae*) in Poland

KEY WORDS: *Coleoptera*, *Scraptiidae*, *Anaspis costai*, new locality, Poland.

Anaspis costai (EMERY) jest rzadkim gatunkiem europejskim, rozszedłym od Bałkanów po południową Skandynawię. Na zachodzie dochodzi do Holandii i Anglii, na Półwyspie Iberyjskim występuje tylko w jego północnej części. Granica wschodnia nie jest w sposób pewny ustalona. Z Polski podano go ze Szczecina oraz Roztocza na początku XX wieku i od tej pory nie był z kraju ponownie wykazywany. Bionomia i młodsze stadia rozwojowe są dotąd nieznane; poławiano go w lasach liściastych na roślinności zielnej.

Nowe stanowisko *A. costai* stwierdziłem na Pogórzu Strzyżowskim, w lesie bukowym, w strefie ekotonu przy nieużytku rolnym. Imago pozyskane zostało z hodowli, do której wzięto fragment spróchniałego pieńka jarzębu zwyczajnego (*Sorbus aucuparia* L.), jesienią 2002 roku:

– Stobierna ad Dębica (UTM: EA34), wiosna 2003 (brak dokładnej daty), 1♂, ex. cult.

Miejsce pozyskania materiału znajdowało się w lesie z drzewostanem bukowym w wieku 95 lat, z niewielką domieszką grabu, modrzewia i jaworu; w podszycie występuje jarzáb i bez czarny. Próbkę do hodowli pobrałem ze skraju lasu, z miejsca średnio zacienionego. Wraz z *Anaspis costai* wyhodowałem 1♀ *Anaspis frontalis* (L.).

Dziękuję Panom: Jerzemu BOROWSKIEMU za oznaczenie chrząszczy oraz Danielowi KUBISZOWI za udostępnienie informacji na temat omawianego gatunku.

Andrzej TRZECIAK, Nadleśnictwo Dębica